

DVADSIATA PRVÁ NEDEĽA CEZ ROK C

Každý z nás sa určite zaoberá otázkou, ako to bude vyzerat' v nebi. Mnohí možno snívame i o tom, keby nám ktosi odtiaľ prišiel povedať, kto všetko z našich rodín alebo našich priateľov, je tam. Počul som takú zaujímavú vetu, že keď prídem pred Sudcu, tak budem prekvapený nad tým, že tam neuvidím tých, o ktorých som si myslel a bol som si istý, že tam budú. Tiež, že tam uvidím tých, o ktorých som si myslel, že tam určite nebudú a nadovšetko môžem byť prekvapený i z toho, že po osobitnom súde nebudem tam ani ja.

Teda, ako sa dostať do neba? Pán Ježiš nám dáva jasnú odpoveď: „Usilujte sa vojsť tesnou bránou.“ Do neba nemôže niekto prísť tak, že to ani nezbadá. Jemu nestačí, keď sa niekto volá kresťanom alebo keď sa prežehnáva, alebo sa modlí, ba ani to, keď príde niekoľkokrát do roka do kostola. Podľa Pána Ježiša do neba nevedie široká a vysoká brána. Tam vedie tesná brána a keď tesná, tak aj nízka. Každý sa musí zohnúť, kto chce vojsť do neba. Skloniť sa, zohnúť sa. To znamená, byť ponížený, byť skromného srdca, mať ľútosť nad hriechmi, cítiť sa odkázaný na nebeského Otca. Poznáme vetu z evanjelia: „Pán Boh sa pyšným protiví, ale poníženým dáva svoju milosť.“

Tesná brána je nielen nízka, ale aj úzka. To znamená, že cez ňu nemôže prejsť s nejakou veľkou a zbytočnou príťažou. Zbytočná, nepohodlná batožina, to sú naše neresti, ktoré človek pácha za svojho života. Musí sa ich zrieknuť, lebo sa jednoducho tesnou bránou s nimi nezmesť. Ako vieme, nie je ľahké.

Teraz sa zamyslime nad otázkou: „Čo je Božie alebo nebeské kráľovstvo?“ Mnohí ľudia si myslia, že je to stav duše po smrti. Áno, je to pravda, ale nie celá. Božie kráľovstvo je aj vtedy, keď človek prijme sviatosť krstu, čím sa stáva Božím dieťaťom. Čo znamená, že Božie kráľovstvo je aj v našom pozemskom živote. V súvislosti s bránou to vysvetlím asi takto. Brána oddeľuje prostredie od prostredia. Brána oddeľuje dom či dvor od ulice. Brána sa obyčajne na noc zamkne. Pokiaľ žijeme, vstúpili sme do Božieho kráľovstva práve krstom, keď sme sa stali Božími deťmi, ale stáva sa aj to, že za svojho života pokrstený opustí Božie kráľovstvo tým, že sa hriechnym životom od neho odlúči a tiež tým, že prestane veriť v Pána Boha. No je tu možnosť, že sa do Božieho kráľovstva dobrou svätou spoveďou môže vrátiť, lebo bránu má stále otvorenú. No, keď príde smrť, vtedy sa brána zamkne. A kto pri smrti nemá v sebe Božie kráľovstvo – čiže zomrel nezmiernený s Pánom Bohom, ten sa tam po smrti nemôže dostať. Brána sa naveky zamkne.

Z toho vyplýva, že sa máme všetci snažiť, aby sme celý svoj život zostávali synmi a dcérami nebeského Otca, a tak, aby sme zostávali v Božom kráľovstve. Pánu Ježišovi na tom veľmi záleží. On nikoho z nás nechce stratit', a preto nám ponúka sám seba v Eucharistii, aby sme vytrvali na pozemskej púti. Prirovnám to k udalostiam spred viac ako tritisíc rokmi, keď Pán Boh cez Mojžiša viedol Izraelitov 40 rokov púšťou do zaslúbenej zeme. Aby prekonali túto cestu, tak im denne dával chlieb z neba, ktorý nazývali Manna. A tak Boh chcel, aby toto putovanie z otroctva do zaslúbenej zeme bolo predobrazom aj našej pozemskej púte do neba. Tým naznačil, že aj nám bude pomáhať na našej ceste do neba, lebo chce, aby sme boli všetci spasení. A tak, ako Izraelitom dával chlieb – Mannu, tak dáva aj nám chlieb z neba Eucharistiu, ktorá je skutočným a živým chlebom z neba. Takto stojíme pred úžasným zázrakom Božej lásky. Boh nás tak miluje, že nechce, aby sme trpeli podvýživou. Chce, aby sme všetci prišli do cieľa. Ale cieľ dosiahnu iba tí, ktorí budú Božími synmi a dcérami. Len tí, čo budú požívať jeho Telo a takto sa budú spájať s Ježišom tu na zemi. Nie je možné, aby ten, kto úprimne s hlbokou láskou a vierou požíval nebeský chlieb, bol zatratený.

Na záver sa obráťme aj na Pannu Máriu, ktorú poprosme, aby nás – obrazne povedané – vzala za ruku a nech nás všetkých vedie na zodpovednej ceste spásy za Ježišom. Dajme sa jej viesť a ona nás istotne šťastne privedie k nemu.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.